

Súd: Najvyšší správny súd SR
Spisová značka: 9Sžsk/144/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3018200045
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viola Takáčová
ECLI: ECLI:SK:NSSSR:2022:3018200045.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší správny súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a členov senátu JUDr. Michala Matulníka, PhD. (sudca spravodajca) a JUDr. Jany Martinčekovej, v právnej veci žalobcu: A. O. D., narodený X. W. XXXX, bytom A. XXX/X, Z. I., zastúpený: advokátom Mgr. Vladimírom Karáskom, Stred 60/55, Považská Bystrica, proti žalovanej: Sociálna poisťovňa, ústredie, so sídlom Ul. 29. augusta č. 8 a 10, 813 63 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej z 12. decembra 2017, číslo 38526-3/2017-BA, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 26. júla 2018, č. k. 18Sa/5/2018-75, takto

rozhodol:

- I. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť z a m i e t a .
- II. Najvyšší správny súd Slovenskej republiky návrh žalobcu na prerušenie konania z a m i e t a .
- III. Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

I.
Kasačnou sťažnosťou napadnuté rozhodnutie krajského súdu

1. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) kasačnou sťažnosťou napadnutým rozsudkom z 26. júla 2018, č. k. 18Sa/5/2018-75 podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovanej z 12. decembra 2017, číslo 38526-3/2017-BA (ďalej len „druhostupňové rozhodnutie“), ktorým žalovaná podľa § 218 ods. 2 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení účinnom v rozhodnom čase (ďalej len „zákon č. 461/2003 Z. z.“) zamietla v celom rozsahu odvolanie žalobcu proti prvostupňovému správne rozhodnutiu Sociálnej poisťovne, pobočka Považská Bystrica z 28. marca 2017, číslo: 379-29/2017-PB (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“) vo veci zániku povinného nemocenského poistenia a povinného dôchodkového poistenia a prvostupňové správne rozhodnutie potvrdila. Predmetným rozhodnutím prvostupňový správny orgán rozhodol tak, že žalobcovi, ako samostatne zárobkovo činnéj osobe, nezaniklo povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie dňa 31. decembra 2007, ale zaniklo dňa 30. júna 2009.

2. Krajský súd zákonnosť preskúmaného rozhodnutia žalovaného správneho orgánu preskúmal najmä v intenciách § 5 písm. c), § 14 ods. 1 písm. b), § 15 ods. 1 písm. b), 21 ods. 1, a § 21 ods. 4 zákona č. 461/2003 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase a postupom v zmysle právnej úpravy ustanovenej v Tretej hlave Tretej časti SSP upravujúcej správnu žalobu v sociálnych veciach za primeraného použitia ustanovení Prvej hlavy Tretej časti SSP upravujúcej všeobecnú správnu žalobu dospel k záveru, že

napadnuté rozhodnutie a postup správnych orgánov bol v súlade so zákonom a preto žalobu ako nedôvodnú v celom rozsahu zamietol.

3. Krajský súd skutkové okolnosti ako aj právnu argumentáciu žalobcu a žalovanej, z ktorých vychádzal odôvodňujúc svoje rozhodnutie, opísal v bodoch 1 až 11 kasačnou sťažnosťou napadnutého rozsudku. Za najpodstatnejšie skutkové okolnosti (z pohľadu ich posúdenia, ktoré viedlo k rozhodnutiu) považoval najmä nasledovné. Prihláškou zo dňa 22. februára 1995 sa žalobca prihlásil na sociálne poistenie ako samostatne zárobkovo činná osoba. Registračným listom FO - odhláškou zo dňa 2. januára 2008 sa z neho odhlásil ku dňu 31. decembra 2007. Rozhodnutím Trenčianskeho samosprávneho kraja z 16. novembra 2007 č. TSK/2007/04907/zdrav.-2 došlo (na návrh žalobcu) dňom 31. decembra 2007 k zrušeniu povolenia na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia (ambulancie v špecializovanom odbore gynekológia a pôrodníctvo) s tým, že od 1. januára 2008 bude v poskytovaní zdravotnej starostlivosti pokračovať obchodná spoločnosť D., v ktorej bude žalobca vykonávať funkciu odborného zástupcu. Žalobca bol zároveň držiteľom licencie na výkon samostatnej zdravotníckej praxe v povolani lekáre č. L1A/TN/0403/05 zo dňa 24. augusta 2005. V roku 2006 dosiahol žalobca celkové príjmy vo výške 2.420.958,- Sk, v roku 2007 dosiahol žalobca celkové príjmy vo výške 4.707.396,- Sk, pričom za rok 2008 žalobca nepodal daňové priznanie, nakoľko v danom roku nedosiahol zákonom požadovaný príjem. Prvostupňový správny orgán rozhodol o nezániku povinného nemocenského poistenia a povinného dôchodkového poistenia tak, ako je uvedené v bode 1 vyššie a toto rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobcovi bola vydaná licencia na výkon samostatnej zdravotníckej praxe L1A, ktorá trvala aj po 31. decembri 2007 a zároveň príjem žalobcu až v roku 2008 nedosiahol príjem vo výške relevantnej pre aplikáciu príslušných ustanovení zákona č. 461/2003 Z. z. O odvolaní žalobcu rozhodla žalovaná druhostupňovým rozhodnutím tak, ako je uvedené v bode 1 vyššie.

4. Žalobca napadol druhostupňové rozhodnutie správnu žalobou, ktorú v podstatnom odôvodnil jednak poukazom na procesné pochybenia správnych orgánov (tvrdiac, že prvostupňové rozhodnutie „má charakter rozhodnutia po obnove konania, keďže mení svoje skoršie rozhodnutie“, v ďalšom sa odvolávajúc na ustanovenie § 209 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. poukazujúc taktiež na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2Sa/4/2017 zo 7. júla 2017) jednak tvrdením, že na prípad žalobcu (prejednávanú vec) nie je možné aplikovať ustanovenie § 21 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. o zániku poistenia, nakoľko tomu bráni ustanovenie § 21 ods. 4 písm. b) zákona č. 461/2003 Z. z. Žalobca ďalej dôvodil, že „...samotná držba licencie SLK typu „A“ žalobcom nemá vplyv na zánik tohto poistenia k 31.12.2007 a nespôsobuje ani to, že by poistenie malo zaniknúť až dňa 30.06.2009.“. Navrhol, aby krajský súd druhostupňové rozhodnutie podľa § 191 ods. 1 písm. c) SSP zrušil a vec vrátil žalovanej na ďalšie konanie. Zároveň navrhol, aby krajský súd uznesením priznal správnej žalobe odkladný účinok.

5. Krajský súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie, vrátane postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, je v súlade so zákonom nakoľko má oporu vo vykonanom dokazovaní a v náležite zistenom skutkovom stave, ktorý bol správne posúdený. Za otázku, ktorá zostala medzi účastníkmi konania spornou označil právne posúdenie postavenia žalobcu ako samostatne zárobkovo činné osoby ku dňu 31. decembra 2007. Interpretáciou ustanovenia § 5 písm. c) zákona č. 461/2003 Z. z. dospel k záveru, že žalobca mal v rozhodnom čase status samostatne zárobkovo činné osoby „...nakoľko žalobca popri licencií L1C disponoval aj licenciou L1A, ktorá nebola nevyhnutná na výkon činnosti odborného zástupcu v pracovnom pomere.“. V ďalšom dôvodil, že licencia na výkon samostatnej zdravotníckej praxe (L1A) sa považuje za oprávnenie na výkon činnosti podľa osobitného zákona (§ 3 ods. 4 písm. c) v spojení s § 10 a § 68 ods. 1 písm. a) zákona č. 578/2004 Z. z. o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti, zdravotníckych pracovníkoch, stavovských organizáciách v zdravotníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov) zakladajúce status samostatne zárobkovo činné osoby pre potreby ustanovenia § 5 písm. c) zákona č. 461/2003 Z. z.. Uviedol, že na veci nič nemení fakt zrušenia povolenia na poskytovanie zdravotníckeho povolania Trenčianskym samosprávnym krajom, podanie odhlášky zo sociálneho poistenia k dátumu 31. december 2007 a následné vykonávanie funkcie zodpovedného zástupcu v pracovnom pomere k obchodnej spoločnosti D. Za podstatnú pre ďalšie trvanie poistenia považoval existenciu platnej licencie L1A. Krajský súd následne uzavrel, že žalobca mal na základe dvoch rôznych právnych titulov (oprávnení) dva rôzne statusy a to status samostatne zárobkovo činné osoby podľa licencie L1A a status zamestnanca obchodnej spoločnosti na základe licencie L1C. K námietkam žalobcu týkajúcim sa procesného pochybenia správnych orgánov krajský súd uviedol, že „...zákon neukladá Sociálnej poisťovni lehotu, v ktorej je povinná rozhodnúť o vzniku, zániku alebo o prerušení sociálneho poistenia v sporných prípadoch.“. Z uvedeného vyvodil, že za daných okolností (okolnosti prejednáwanej veci)

je prvostupňové rozhodnutie v poradí prvým rozhodnutím vo veci. Krajský súd, s odkazom na vyššie uvedené, správnu žalobu ako nedôvodnú podľa § 190 SSP zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 168 prvá veta SSP.

II.

Kasačná sťažnosť a vyjadrenie k nej

6. Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca kasačnú sťažnosť. Dôvod kasačnej sťažnosti žalobca vymedzil referenciou na ustanovenie § 440 ods. 1 písm. g) SSP tvrdiac, že krajský súd v prejednávanej veci rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal na rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Sžso27/2010 z 1. júla 2010, sp. zn. 9Sžso/7/2012 z 24. apríla 2013 a sp. zn. 9Sžso/122/2015 z 26. júla 2017 ako aj na nálezy Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 63/2012 a II. ÚS 426/2013 s odkazom na ktoré dôvodil, že pre posúdenie žalobcu ako samostatne zárobkovo činnú osobu pre účely sociálneho poistenia je potreba súčasného naplnenia dvoch podmienok - formálnej podmienky (ktorou je držba oprávnenia na výkon činnosti) a materiálnej podmienky (ktorou je možnosť vykonávania činnosti a dosiahnutie požadovaného príjmu). Uviedol, že licencia L1A sama o sebe nezakladá okrem oprávnenia aj reálnu možnosť vykonávania činnosti, nakoľko tú je možné vykonávať výlučne na základe dohody s iným poskytovateľom.

7. Žalobca ku kasačnej sťažnosti priložil čestné vyhlásenie žalobcu, v súvislosti s ktorým v kasačnej sťažnosti uviedol, že pri predložení odhlášky z povinného sociálneho poistenia ústne deklaroval pracovníkovi Sociálnej poisťovne, že už ďalej nemieni vykonávať ďalšiu činnosť ako osoba nesúca status samostatne zárobkovo činnnej osoby, čomu žalobca prikladal význam v kontexte ustanovenia § 21 ods. 4 písm. b) zákona č. 461/2003 Z. z. V ďalšom dôvodil, že „...odhlásenie SZČO z povinného poistenia treba chápať ako celok, keďže ani prihlásenie sa nedialo osobitne pre každú z činností, naviac keď L1A licencia nebola ani teoreticky vykonávaná.“. Následne uzavrel, že „...samotnou držbou L1A nemožno pokladať žalobcu za poskytovateľa, a teda žalobca nemohol mať po 31.12.2007 postavenie SZČO, keďže odhláškou z povinného poistenia ako SZČO urobil vyhlásenie o tom, že ďalej nebude a nemieni podnikáť ako SZČO, čo potvrdzujú následne vykonané ďalšie kroky, t. j. vyššie uvedené odovzdanie čísla IČO a DIČ.“.

8. Po stručnej interpretácii ustanovení § 4 písm. b), § 10 ods. 1 a § 10 ods. 2 zákona č. 578/2004 Z. z. o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti, zdravotníckych pracovníkoch, stavovských organizáciách v zdravotníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov a § 2 ods. 2 písm. c) zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník a po odkaze na skôr uvedené rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a Ústavného súdu Slovenskej republiky, žalobca navrhol, aby kasačný súd rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

9. Žalovaná sa ku kasačnej sťažnosti vyjadrila podaním z 8. októbra 2018, v ktorom uviedla, že žalobca v kasačnej sťažnosti neuviedol také námietky ani právne relevantné dôvody, ktoré by odôvodňovali zmenu alebo zrušenie druhostupňového rozhodnutia. Poukázala na dôvodovú správu k zákonu č. 77/2015 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 578/2004 Z. z. o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti, zdravotníckych pracovníkoch, stavovských organizáciách v zdravotníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony a uviedla, že „...vo vzťahu k novelizovanému zneniu § 4 zákona č. 578/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov ide len o legislatívno-technickú úpravu súvisiacu s definovaním poskytovateľa zdravotnej starostlivosti. Upravuje sa, že aj fyzická osoba, ak má vydané povolenie na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia alebo vydanú licenciu na výkon samostatnej zdravotníckej praxe, tak ide o podnikateľa.“. Ďalej uviedla, že zastáva právny názor, že na výkon zdravotníckeho povolania v spoločnosti D., od 1. januára 2008, nebol žalobca povinný mať licenciu na výkon samostatnej zdravotníckej praxe (L1A), ktorá sa považuje za oprávnenie podľa osobitného predpisu, ale licenciu na výkon funkcie odborného zástupcu L1C. V súvislosti s kvalifikáciou odhlášky uviedla, že zo žiadneho ustanovenia zákona č. 461/2003 Z. z. nevyplýva, že odhlášku zo sociálneho poistenia je možné považovať za vyhlásenie fyzickej osoby na účely § 21 ods. 4 písm. b) zákona č. 461/2003 Z. z. V závere navrhla, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť ako nedôvodnú zamietol.

III.

Posúdenie kasačnej sťažnosti

10. Na Najvyšší správny súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) podľa § 101e ods. 2 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov od 1. augusta 2021 prešiel výkon súdnictva z Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) vo všetkých veciach, v ktorých je od 1. augusta 2021 daná právomoc najvyššieho správneho súdu. Podľa § 11 písm. h) SSP rozhoduje najvyšší správny súd o kasačných sťažnostiach. Z vyššie citovaného vyplýva, že zákonodarca upravil prechod výkonu súdnictva z najvyššieho súdu na najvyšší správny súd vo všetkých „živých“ právnych veciach, t. j. veciach, ktoré neboli právoplatne skončené na najvyššom súde k 1. augustu 2021 v agende správneho súdnictva, v ktorých veciach bude ako súd kasačný, konať a rozhodovať najvyšší správny súd.

11. Najvyšší správny súd ako kasačný súd podľa § 438 ods. 2 SSP preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť žalobcu nie je dôvodná. Vychádzajúc zo skutkových zistení vyplývajúcich zo spisu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis žalovanej (ktoré sú podrobnejšie opísané v bodoch 3 až 5 vyššie) a právnej úpravy zákona č. 461/2003 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase kasačný súd zistil, že medzi účastníkmi ostalo predovšetkým sporné, či žalobcovi, ako samostatne zárobkovo činnnej osobe, zaniklo povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie dňa 31. decembra 2007 alebo až dňa 30. júna 2009. Rozhodným pre zodpovedanie spornej otázky je potom posúdenie jednak charakteru tzv. licencie L1A a zároveň posúdenie splnenia podmienky kvalifikovanej výšky príjmu z podnikania a z inej samostatnej zárobkovej činnosti podľa osobitného predpisu (alebo výnos súvisiaci s podnikaním a s inou samostatnou zárobkovou činnosťou) žalobcu v relevantnom čase. Kasačný súd zistil, že krajský súd v danej veci v procese súdneho prieskumu zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu náležite postupoval v súlade s procesnými pravidlami zákonodarcom nastolenými v prvej a tretej hlave tretej časti Správneho súdneho poriadku, keď súdny prieskum zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu napadnutého žalobou, vykonal náležite v zmysle platnej právnej úpravy zákona č. 461/2003 Z. z. v spojení s právnou úpravou ustanovenou v zákone č. 578/2004 Z. z., a svoju právnu úvahu, na základe ktorej ustálil svoj právny záver, aj riadne odôvodnil.

12. Kasačný súd po vykonaní súdneho prieskumu napadnutého rozhodnutia žalovanej v spojení s prvostupňovým rozhodnutím a konaním im predchádzajúcich pri aplikácii zákonnej úpravy uvedených právnych predpisov ako i právneho záveru Veľkého senátu formulovaného v jeho rozhodnutí sp. zn. 1Vs/3/2019 zo dňa 24. novembra 2020, ktorý je pre senáty najvyššieho správneho súdu záväzný, postupom podľa Správneho súdneho poriadku dospel k zhodnému záveru ako krajský súd. Tento záver odôvodňuje najvyšší správny súd nasledovne.

13. Otázkou postavenia (statusu) lekára ako samostatne zárobkovo činnnej osoby v zmysle § 5 písm. c) zákona č. 461/2003 Z. z. z dôvodu, že bol držiteľom licencie L1A sa zaoberal a dal na ňu odpoveď Veľký senát najvyššieho súdu v rozsudku sp. zn. 1Vs/3/2019 zo dňa 24. novembra 2020 (ďalej len „rozsudok 1Vs/3/2019“). Ústavná sťažnosť proti uvedenému rozsudku najvyššieho súdu bola odmietnutá Ústavným súdom Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. IV. ÚS 610/2021-22 zo dňa 30. novembra 2021.

14. Najvyšší súd v rozsudku sp. zn. 1Vs/3/2019 k otázke statusu samostatne zárobkovo činnnej osoby na základe oprávnenia na vykonávanie činností v zmysle § 5 písm. c) zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení platnom do 31. decembra 2010 citujúc § 5 písm. c) zákona č. 461/2003 Z. z. v znení platnom do 31. decembra 2010, § 3 ods. 1 zákona č. 578/2004 Z. z. o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti, zdravotníckych pracovníkoch, stavovských organizáciách v zdravotníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 578/2004 Z. z.“), § 3 ods. 4 zákona č. 578/2004 Z. z., § 4 zákona č. 578/2004 Z. z., § 10 ods. 1, 2 zákona č. 578/2004 Z. z., § 68 ods. 1 zákona č. 578/2004 Z. z., konštatoval: „Zákonodarca už v ustanovení § 3 ods. 4 zákona č. 578/2004 Z. z. rozlišuje u lekárov medzi výkonom zdravotníckeho povolania na základe povolenia na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia alebo povolenia vydaného podľa osobitného predpisu [písm. b)] a na základe licencie na výkon samostatnej zdravotníckej praxe [písm. c)].“

15. Jednou z podmienok na vydanie povolenia na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia (napr. ambulancie) právnickej osobe, napr. spoločnosti s ručením obmedzeným [§ 12 ods. 3 písm. a) zákona č. 578/2004 Z. z.] je, že právnická osoba má určeného odborného zástupcu s licenciou na výkon činnosti

odborného zástupcu [§ 68 ods. 1 písm. c)], teda s tzv. licenciou L1C. Jednou z podmienok na vydanie povolenia na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia (napr. ambulancie) fyzickej osobe [§ 12 ods. 3 písm. a) zákona č. 578/2004 Z. z.] je licencia L1B, t. j. licencia na výkon zdravotníckeho povolania [§ 68 ods. 1 písm. b)]. Pojem „povolenie“, uvedený v § 4 písm. a) bod 1. a § 11 zákona č. 578/2004 Z. z. je potrebné vykladať v kontexte s ustanovením § 3 ods. 4 písm. b) tohto zákona, teda tak, že pod povolením sa rozumie povolenie na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia (ambulantnej zdravotnej starostlivosti, ústavnej zdravotnej starostlivosti). Povolenie príslušný orgán vydá fyzickej osobe, ak má licenciou na výkon zdravotníckeho povolania, tzv. licenciou L1B [§ 12 ods. 2 písm. a) zákona č. 578/2004 Z. z.] a právnickej osobe, ak má určeného odborného zástupcu s licenciou na výkon činnosti odborného zástupcu v tom povolaní, v ktorom má poskytovateľ prevažne poskytovať zdravotnú starostlivosť - tzv. licenciou L1C [§ 12 ods. 3 písm. a) zákona č. 578/2004 Z. z.]. Licencia na výkon samostatnej zdravotníckej praxe, vydaná podľa § 68 ods. 1 písm. a) zákona č. 578/2004 Z. z. (ďalej aj „licencia L1A“) nie je podmienkou na vydanie povolenia podľa § 12 zákona č. 578/2004 Z. z. Ide o licenciou, ktorá nie je žiadnym spôsobom viazaná na povinnosť držby licencie L1B alebo L1C, súčasne však držba licencie L1A nevylučuje, aby lekár bol držiteľom aj licencií L1B a L1C.

16. Veľký senát sa stotožnil s názorom, že licencia L1A oprávňuje lekára vykonávať samostatnú zdravotnícku prax, teda poskytovať zdravotnú starostlivosť v zdravotníckom zariadení prevádzkovanom iným poskytovateľom alebo na inom mieste, a že lekár - držiteľ licencie L1A, je oprávnený bez ďalšieho povolenia alebo súhlasu akéhokoľvek orgánu poskytovať zdravotnú starostlivosť. Iba na jeho vôľu je ponechané, či uvedenú licenciou bude aj využívať, a teda, či bude uzatvárať dohody/zmluvy o výkone zdravotnej starostlivosti s inými prevádzkovateľmi zdravotníckych zariadení, a vybrať si, v ktorom zdravotníckom zariadení, resp. inom mieste (napr. v byte chorého, v inom prirodzenom sociálnom prostredí osoby, ktorá vyžaduje poskytovanie zdravotnej starostlivosti), bude zdravotnú starostlivosť poskytovať. V prípade poskytovania zdravotnej starostlivosti na základe licencie L1A ide o tzv. „návštevnú službu“. Samotná skutočnosť, že prevádzkovateľ zdravotníckeho zariadenia, s ktorým lekár - držiteľ licencie L1A uzatvára dohodu/zmluvu, je povinný spĺňať podmienky ustanovené zákonom, medzi ktoré patrí aj vydanie povolenia na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia s oprávnením na vykonávanie samostatnej zdravotníckej praxe lekára - držiteľa licencie L1A nijako nesúvisí. Povolenie na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia sa viaže výlučne na osobu prevádzkovateľa zdravotníckeho zariadenia. Zánikom povolenia neprestane lekár, ktorý je držiteľom licencie L1A, spĺňať podmienky pre vydanie tohto druhu licencie. Splnenie predpokladov pre vydanie licencie L1A lekárom nie je naviazané na vydanie povolenia prevádzkovateľovi zdravotníckeho zariadenia. Skutočnosť, že lekár - držiteľ licencie L1A uzatvára súkromné zmluvy/dohody s prevádzkovateľom zariadenia, ktorý má vydané povolenie, nemožno chápať ako podmienku oprávnenia na výkon zdravotníckej praxe. Podmienky na výkon samostatnej zdravotníckej praxe musí lekár splniť na to, aby mu licencia L1A bola vydaná (pred vydaním licencie L1A). Zmluvu/dohodu s prevádzkovateľom zdravotníckeho zariadenia uzatvára následne, po tom, čo spĺňa podmienky na výkon zdravotníckej praxe, teda po vydaní licencie L1A.

17. Veľký senát sa stotožnil s názorom senátu 9S, že pod pojmom oprávnenie na vykonávanie činností v zmysle § 5 písm. c) zákona č. 461/2003 Z. z. v znení platnom do 31. decembra 2010, je potrebné rozumieť povolenie, súhlas s vykonávaním určitej činnosti, ktoré vydáva Slovenská lekárska komora po tom, čo zistí, že lekár spĺňa odborné a iné zákonom ustanovené predpoklady na vykonávanie samostatnej zdravotníckej praxe. Skutočnosť, že lekár na základe tohto povolenia, súhlasu s výkonom činnosti (licencie L1A) môže uzatvárať dohody/zmluvy, od ktorých závisí, kde takúto činnosť bude vykonávať, na existenciu povolenia udeleného lekárskou komorou, vplyv nemá. Po splnení zákonných podmienok je iba na vôľu držiteľa oprávnenia, akým spôsobom a kde bude výkon činnosti realizovať, pričom zo strany verejnej moci u držiteľa licencie L1A žiadny ďalší úkon (napr. povolenie vykonávať činnosť u konkrétneho poskytovateľa, registráciu a pod.) nie je potrebný. Licenciu L1A nepotrebuje lekár v pracovnom pomere u poskytovateľa zdravotnej starostlivosti. Na výkon povolania lekára v pracovnom pomere Slovenská lekárska komora vydáva licenciou L1B. Ak sa lekár rozhodne poskytovať zdravotnú starostlivosť ako fyzická osoba - podnikateľ vo svojom mene a na svoj účet vo vlastnom zdravotníckom zariadení [§ 4 písm. a) bod. 1 zákona č. 578/2004 Z. z.], v takom prípade je licenciou L1B predpokladom na vydanie povolenia na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia (napr. ambulancie), ktoré vydáva ministerstvo alebo samosprávny kraj. Licencia L1B teda sama o sebe nie je oprávnením na vykonávanie činnosti, ktoré predpokladá ustanovenie § 5 písm. c) zákona č. 461/2003 Z. z. v znení platnom do 31. decembra 2010 - takým oprávnením sa stáva len v spojení s povolením lekára - fyzickej osoby na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia (ambulancie). Pokiaľ si lekár na účely

poskytovania zdravotnej starostlivosti založí spoločnosť s ručením obmedzeným, v takom prípade licencia L1C - licencia na výkon činnosti odborného zástupcu zdravotníckym pracovníkom v povolani lekárov, vydaná podľa § 68 ods. 1 písm. c) zákona č. 578/2004 Z. z., je predpokladom na vydanie povolenia na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia touto právnickou osobou. Je iba na vôli lekára, či popri žiadosti o vydanie licencie L1B, požiadá aj o vydanie licencie L1A, a či sa rozhodne využiť obe licencie a poskytovať zdravotnú starostlivosť na základe oboch licencií. Držba licencie L1B ani vstup jej držiteľa do pracovného pomeru s prevádzkovateľom zdravotníckeho zariadenia však nemá žiaden vplyv na právo držiteľa licencie L1A naďalej vykonávať samostatnú zdravotnícku prax. Ak sa lekár ako fyzická osoba - podnikateľ, rozhodne zmeniť spôsob svojho podnikania a založiť si napr. spoločnosť s ručením obmedzeným, ktorá bude prevádzkovateľom zdravotníckeho zariadenia ako právnická osoba, na získanie povolenia podľa § 12 ods. 3 zákona č. 578/2004 Z. z. musí mať táto právnická osoba určeného odborného zástupcu s licenciou na výkon činnosti odborného zástupcu [§ 68 ods. 1 písm. c) zákona č. 578/2004 Z. z.], teda s tzv. licenciou L1C. Licencia L1C nie je oprávnením na vykonávanie činnosti, ktoré predpokladá ustanovenie § 5 písm. c) zákona č. 461/2003 Z. z. Ani držba licencie L1C nie je dôvodom zániku licencie L1A, a nie je ani prekážkou toho, aby lekár využíval aj licenciu L1A. Licencie môže Lekárska komora dočasne pozastaviť alebo zrušiť z dôvodov a v rozsahu podľa § 73 a § 74 zákona č. 578/2004 Z. z. Veľký senát sa z vyššie uvedených dôvodov stotožnil s názorom senátu 9S, že v prípade držiteľov licencií L1A je naplnená formálna aj materiálna stránka oprávnenia na výkon činnosti, pretože neexistuje žiadna vonkajšia prekážka nezávislá od vôle držiteľa licencie, ktorá by mu bránila vykonávať samostatnú zdravotnícku prax, teda poskytovať zdravotnú starostlivosť v zdravotníckom zariadení prevádzkovanom iným poskytovateľom alebo na inom mieste. Skutočnosť, že držiteľ licencie L1A uvedenú licenciu nevyužíva, neznamena reálnu nemožnosť jej využívania. Na to, aby licencia L1A nebola oprávnením podľa § 5 písm. c) zákona č. 461/2003 Z. z., by musela existovať objektívna nemožnosť vykonávať činnosť, ktorá nespočíva v konaní, resp. nekonaní držiteľa oprávnenia. Vzhľadom na uvedené držiteľ licencie L1A má postavenie (status) samostatne zárobkovo činné osoby v zmysle § 5 písm. c) zákona č. 461/2003 Z. z.

18. Z uvedených dôvodov Veľký senát v konaní vedenom pod sp. zn. 1Vs/3/2019 dospel k záveru, že je potrebné sa odchyliť od záveru Veľkého senátu vo veci sp. zn. 1Vs/1/2019. Na prvú otázku, teda „či licencia L1A vydaná lekárovi na výkon samostatnej zdravotníckej praxe podľa § 10 ods. 2 zákona č. 548/2004 Z. z. má alebo nemá charakter oprávnenia na výkon činnosti predpokladaného v § 5 písm. c) zákona č. 461/2003 Z. z.“, uviedol nasledovné: „Licenciu L1A (na výkon samostatnej zdravotníckej praxe) ako samostatné oprávnenie na výkon zdravotníckeho povolania podľa § 3 ods. 4 písm. c) zákona č. 578/2004 Z. z. o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti treba považovať za oprávnenie na vykonávanie činnosti podľa osobitného predpisu v zmysle § 5 písm. c) zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení zákona č. 310/2006 Z. z., na základe ktorého je lekár - držiteľ licencie L1A považovaný za samostatne zárobkovo činnú osobu na účely zákona o sociálnom poistení. Vykonávanie zdravotníckeho povolania v pracovnoprávnom vzťahu lekárom, ktorý je držiteľom licencie L1B a ktorý je súčasne stále držiteľom licencie L1A, nie je prekážkou možnosti poskytovať zdravotnú starostlivosť aj na základe licencie L1A, a teda nie je dôvodom, aby držiteľ licencie L1A nebol považovaný za samostatne zárobkovo činnú osobu § 5 písm. c) zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení zákona č. 310/2006 Z. z.“

19. Veľký senát najvyššieho súdu v rozsudku č. k. 1Vs/3/2019 k otázke zániku povinného nemocenského poistenia a povinného dôchodkového poistenia z titulu oprávnenia na vykonávanie činností v zmysle § 5 písm. c) zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení platnom do 31. decembra 2010, citujúc § 14 ods. 1 písm. b), § 21 ods. 1, 3, § 227 ods. 2, písm. a/, § 228 ods. 1, 2, 3, 7, § 233 ods. 6 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení, konštatoval: „Status samostatne zárobkovo činné osoby (ďalej aj „SZČO“) na základe licencie L1A nie je bez ďalšieho dôvodom vzniku, resp. trvania povinného poistenia SZČO, je však predpokladom vzniku, alebo trvania takého poistenia.“ V tejto súvislosti považoval Veľký senát za potrebné zdôrazniť, že ten istý lekár môže byť povinne poistený ako SZČO podľa § 5 písm. c) zákona č. 461/2003 Z. z., či už na základe licencie L1A alebo/aj ako fyzická osoba - držiteľ licencie L1B na základe povolenia na prevádzkovanie zdravotníckeho zariadenia; súčasne môže byť povinne poistený aj ako zamestnanec, prípadne aj ako iná SZČO uvedená v § 5 písm. a), b), d) až f) zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení.

20. Osobitný spôsob vzniku, resp. zániku povinného nemocenského poistenia a povinného dôchodkového poistenia (ďalej aj „povinné poistenie“) samostatne zárobkovo činné osoby upravuje

ustanovenie § 21 ods. 2 až 4 zákon č. 461/2003 Z. z. Trvanie a zánik poistenia lekára, ktorý je držiteľom licencie L1A, odo dňa vzniku pracovného pomeru, v ktorom na výkon činnosti je povinný mať oprávnenie podľa osobitného predpisu (licenciu L1B), osobitne upravuje ustanovenie § 21 ods. 4 písm. b) zákona č. 461/2003 Z. z. Podľa § 21 ods. 4 písm. b) zákona č. 461/2003 Z. z. v znení zákona č. 310/2006 Z. z., povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie samostatne zárobkovo činné osoby uvedenej v § 5 písm. b) a c) dňom zániku týchto oprávnení, a samostatne zárobkovo činné osoby uvedenej v § 5 písm. c) odo dňa vzniku pracovného pomeru, v ktorom na výkon činnosti je povinná mať oprávnenie podľa osobitného predpisu, ak od tohto dňa podľa svojho vyhlásenia nevykonáva činnosť samostatne zárobkovo činné osoby uvedenej v § 5 písm. c).

21. Držiteľovi licencie L1A v zmysle citovaného ustanovenia povinné poistenie môže zaniknúť z troch dôvodov. Prvým dôvodom je príjem v rozhodnom období nižší ako predpokladá ustanovenie § 21 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. Druhým dôvodom je zánik licencie L1A, kedy povinné poistenie zanikne dňom zániku tejto licencie. Na zánik povinného poistenia držiteľa licencie L1A z tretieho dôvodu, teda z dôvodu vzniku pracovného pomeru sa vzťahuje ustanovenie § 21 ods. 4 písm. b), časť vety za spojovníkom „a“. To znamená, že z dôvodu vzniku pracovného pomeru u poskytovateľa zdravotníckeho zariadenia, v ktorom lekár musí mať licenciu L1B, môže povinné poistenie lekára ako SZČO z titulu držby licencie L1A zaniknúť iba vtedy, ak držiteľ licencie L1A splní svoju povinnosť podľa § 227 ods. 2 písm. a) a § 228 ods. 3 a 7 v spojení s § 21 ods. 4 písm. b) zákona č. 461/2003 Z. z. a pobočke Sociálnej poisťovne predloží vyhlásenie, že odo dňa vzniku pracovného pomeru nevykonáva činnosť samostatne zárobkovo činné osoby uvedenej v § 5 písm. c), teda že od uvedeného dňa nevykonáva činnosť na základe licencie L1A (t. j. samostatnú zdravotnícku prax).

22. Keďže zákon č. 461/2003 Z. z. výslovne vyžaduje podanie „vyhlásenia“ podľa § 21 ods. 4 písm. b), za splnenie tejto povinnosti nemožno považovať podanie Registračného listu - odhlášky, z obsahu ktorého náležitosti vyhlásenia nevyplývajú. Na účely § 21 ods. 4 v spojení s § 228 ods. 7 zákona č. 461/2003 Z. z., Sociálna poisťovňa vydala a na svojej webovej stránke zverejnila tlačivo „Vyhlásenie samostatne zárobkovo činné osoby, že od vzniku pracovného pomeru nevykonáva činnosť samostatne zárobkovo činné osoby, na ktorú má oprávnenie podľa osobitného predpisu.“ Z obsahu tohto tlačiva vyplýva, že sa týka samostatne zárobkovo činné osoby podľa § 5 písm. c) zákona, ktorá vyhlasuje, že od vzniku pracovného pomeru, t. j. „od“ túto činnosť nevykonáva a že toto vyhlásenie podáva ako súčasť Registračného listu FO - odhlášky z povinného nemocenského poistenia a z povinného dôchodkového poistenia samostatne zárobkovo činné osoby z dôvodu zániku týchto poistení.

23. Povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie držiteľa licencie L1A teda môže zaniknúť tromi spôsobmi: (i) podľa § 21 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. dňom 30. júna kalendárneho roka nasledujúceho po kalendárnom roku, za ktorý jej príjem z podnikania a z inej samostatnej zárobkovej činnosti podľa osobitného predpisu alebo výnos súvisiaci s podnikaním a s inou samostatnou zárobkovou činnosťou (ďalej len „príjem z podnikania“) nebol vyšší ako 12-násobok vymeriavacieho základu uvedeného v § 138 ods. 9 tohto zákona, alebo (ii) podľa § 21 ods. 4, časti vety pred písmenom „a“ zákona č. 461/2003 Z. z. v znení platnom od 01.08.2006 do 31. decembra 2010 vždy dňom zániku licencie, alebo (iii) odo dňa vzniku pracovného pomeru s poskytovateľom zdravotnej starostlivosti, v ktorom na výkon činnosti je povinný mať oprávnenie podľa osobitného predpisu, ak (v súlade s § 227 ods. 2 písm. a) a § 228 ods. 3 zákona č. 461/2003 Z. z. v spojení s § 21 ods. 4, časti vety za písmenom „a“ tohto zákona) taký lekár predložil pobočke Sociálnej poisťovne vyhlásenie, že od vzniku pracovného pomeru nevykonáva činnosť samostatne zárobkovo činné osoby uvedenej v § 5 písm. c) tohto zákona.

24. Ústavný súd v uznesení, č. k. IV. ÚS 610/2021-22 zo dňa 30. novembra 2021, ktorým odmietol ústavnú sťažnosť proti rozsudku najvyššieho súdu 1Vs/3/2019 konštatoval: „Podľa názoru ústavného súdu napadnutý rozsudok nie je možné považovať za zjavne neodôvodnený ani za arbitrárny, teda taký, ktorý by bol založený na právnych záveroch nemajúcich oporu v zákone, resp. popierajúcich podstatu, zmysel a účel v predmetnom konaní aplikovaných ustanovení právnych predpisov.“. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu zo strany všeobecného súdu je možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Z ústavnoprávneho hľadiska preto nie je dôvod na spochybnenie záverov napadnutého rozsudku, pretože sú dostatočne zdôvodnené, aj keď s takým zdôvodnením sťažovateľ nesúhlasí a využíva dostupnú inštančnú možnosť tieto závery vo svoj prospech „prebiti“, nie však na podklade využiteľnom pre ústavnú sťažnosť. Napadnutý rozsudok najvyššieho súdu je teda ústavne udržateľný. Ústavný súd

opäť pripomenul, že mu neprislúcha zjednocovať in abstracto judikatúru všeobecných súdov a suplovať tak poslanie, ktoré zákon zveril najvyššiemu súdu (bod 22 odôvodnenia tohto rozhodnutia), a preto ak všeobecné súdy zaujímajú vo vzťahu k určitej otázke rôzne právne názory, nemožno v takomto postupe vidieť porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže zaujatie stanovísk k výkladu zákonov a iných než ústavných predpisov je vo výlučnej kompetencii najvyššieho súdu (m. m. IV. ÚS 426/2018). Zdôraznil, že zjednocovanie rozhodovania senátov najvyššieho súdu je (aj) vecou veľkého senátu príslušného kolégia tohto súdu. Po takom vyriešení určitej právnej otázky je určite z hľadiska právnej istoty nežiaduce, ak sa judikatúrny stav opätovne zmení bez zmeny pre rozhodovanie podstatného právneho predpisu. Zároveň však platí, že pokiaľ zákonodarca s postupom zmeny právneho názoru veľkého senátu o tej istej otázke následným rozhodnutím veľkého senátu v inom zložení výslovne počíta, ide o „poistku omylu“ a vyšší stupeň zjednocovacieho procesu na účel aplikačnej optimalizácie (k tomu pozri body 17, 19, 21 a 23 odôvodnenia). Novo rozhodujúci sudcovia najvyššieho súdu nemôžu v predmetnej situácii svoj odlišný právny názor ignorovať, a naopak, postupujú ex officio, pričom taký ich zákonne súladný postup nemôže byť z hľadiska práva na súdnu ochranu neúspešnej strany v konaní v zmysle čl. 51 ods. 1 ústavy úspešne napadnutý ako ústavne nekonformný. Sťažovateľom avizované (ako možné) neustále preklápanie riešenia dotknutej právnej otázky postupne sa líšiacimi rozhodnutiami veľkého senátu kolégia v inom zložení je eliminované mechanizmom prijímania stanoviska podľa § 21 ods. 3 písm. a) zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

25. Ústavný súd teda v okolnostiach tejto veci dospel k záveru, že argumentácii sťažovateľa chýba ústavnoprávny rozmer, keď vo svojej ústavnej sťažnosti v zásade len polemizuje s právnymi závermi najvyššieho súdu a stavia ústavný súd do pozície ďalšej inštancie v rámci sústavy všeobecných súdov. Sťažovateľom uvádzané tvrdenia nijako nesignalizujú také pochybenia najvyššieho súdu, ktoré by vytvárali priestor pre možnosť vyslovenia porušenia označených práv sťažovateľa po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie. Uvedené je dostačujúce na to, aby ústavný súd túto ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa uvedenými v petite nezaoberal, keďže ich posudzovanie je viazané na vyslovenie porušenia označených práv a slobôd, k čomu v tomto prípade nedošlo. Rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky ako aj rozhodnutie veľkého senátu Najvyššieho súdu je pre súdy záväzné.

26. Najvyšší správny súd v bode 11 vyššie vymedzil dve oblasti, ktorých posúdenie je zásadné pre rozhodnutie vo veci (posúdenie charakteru tzv. licencie L1A a zároveň posúdenie splnenia podmienky kvalifikovanej výšky príjmu z podnikania a z inej samostatnej zárobkovej činnosti žalobcu v relevantnom čase). Keďže prvá oblasť (posúdenie charakteru licencie L1A) korešponduje právnym otázkam, ktorými sa veľký senát správneho kolégia najvyššieho súdu vo svojom rozhodnutí (1Vs/3/2019) dôsledne zaoberal, kasačný súd na tieto argumenty už duplicitne v podrobnostiach nereflektoval a považoval ich za zodpovedané práve poukazom na uvedenie relevantných častí rozhodnutia veľkého senátu v odôvodnení tohto rozhodnutia.

27. Čo sa týka druhej oblasti (posúdenie splnenia podmienky kvalifikovanej výšky príjmu z podnikania a z inej samostatnej zárobkovej činnosti žalobcu v relevantnom čase), najvyšší správny súd uvádza, že v konaní nebolo sporným, že príjem žalobcu z podnikania a z inej samostatnej zárobkovej činnosti za rok 2006 bol vo výške 2.420.958,- Sk a za rok 2007 bol vo výške 4.707.396,- Sk, išlo teda o sumu (v oboch rokoch) vyššiu ako zákonom stanovená hranica 91.200,- Sk resp. 97.200,- Sk. Uvedený príjem je nutné považovať za príjem z podnikania a z inej samostatnej zárobkovej činnosti podľa osobitného predpisu alebo výnos súvisiaci s podnikaním a s inou samostatnou zárobkovou činnosťou (§ 6 zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov). Keďže ide vždy o príjem SZČO, nie je právne významné, či tento príjem fyzická osoba dosiahla z titulu jej statusu podľa § 5 písm. c) alebo aj podľa § 5 písm. a), príp. písm. b) alebo d) zákona č. 461/2003 Z. z. v znení platnom do 31. decembra 2010.

28. Pokiaľ teda Sociálna poisťovňa v oboch stupňoch dospela k záveru, že žalobcovi ako samostatne zárobkovo činnnej osobe zaniklo povinné nemocenské poistenie a povinné dôchodkové poistenie až dňa 30. júna 2009, rozhodla správne a v intenciách vyššie uvedeného názoru veľkého senátu najvyššieho súdu v spojení s rozhodnutím ústavného súdu. Žalobca, ako držiteľ licencie L1A, mal postavenie (status) samostatne zárobkovo činnnej osoby v zmysle § 5 písm. c) zákona č. 461/2003 Z. z. Zároveň bola naplnená formálna aj materiálna stránka oprávnenia na výkon činnosti, pretože neexistuje žiadna

vonkajšia prekážka nezávislá od jeho vôle ako držiteľa tejto licencie, ktorá by mu bránila vykonávať samostatnú zdravotnícku prax, teda poskytovať zdravotnú starostlivosť v zdravotníckom zariadení prevádzkovanom iným poskytovateľom alebo na inom mieste. Tvrdenie žalobcu, že ako držiteľ licencie L1A, túto nevyužíval, neznamena reálnu nemožnosť jej využívania. Na to, aby licencia L1A nebola oprávnením podľa § 5 písm. c) zákona č. 461/2003 Z. z., by musela existovať objektívna nemožnosť vykonávať činnosť, ktorá nespočíva v konaní, resp. nekonaní držiteľa oprávnenia.

29. Dňa 6. mája 2022 bol kasačnému súdu doručený návrh žalobcu na prerušenie konania z dôvodu, že v obdobnej veci, založenej podľa jeho názoru na rovnakom skutkovom základe, bola podaná ústavná sťažnosť na Ústavnom súde Slovenskej republiky vedená pod evidenčným číslom spisu Rvp 1630/2021. Navrhol preto kasačnému súdu, aby konanie v jeho právnej veci prerušil podľa § 100 ods. 2 písm. a) SSP, keďže prebieha súdne konanie, v ktorom sa riešia otázky, ktoré môžu mať zásadný význam pre rozhodnutie najvyššieho správneho súdu v predmetnej právnej veci, a to až do právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu vo veci samej.

30. Podľa § 100 ods. 2 písm. a) SSP, ak správny súd neurobí iné vhodné opatrenie, môže konanie uznesením prerušiť, ak prebieha súdne konanie alebo administratívne konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam na rozhodnutie správneho súdu, alebo ak správny súd dal na takéto konanie podnet. Rozhodnutie, či súd preruší konanie z dôvodu podľa § 100 ods. 2 písm. a) SSP, tak patrí výlučne do pôsobnosti súdu.

31. Kasačný súd poukazuje na to, že uznesením najvyššieho správneho súdu sp. zn. 9Sžsk/144/2018 zo dňa 21. marca 2022 bolo rozhodnuté o pokračovaní v konaní o právnej veci žalobcu, ktoré bolo naposledy prerušené v dôsledku toho, že proti rozhodnutiu Veľkého senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Vs/3/2019 zo dňa 24. novembra 2020 bola podaná ústavná sťažnosť podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky pod evidenčným číslom spisu Rvp 361/2021.

32. Právne závery ohľadom (pôvodne medzi účastníkmi konania sporných) právnych otázok tak už prešli riadnou kontrolou ústavnosti a uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 610/2021 z 30. novembra 2021 (vo veci ústavnej sťažnosti Rvp 361/2021), bola ústavná sťažnosť podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky proti rozhodnutiu Veľkého senátu správneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Vs/3/2019 odmietnutá. Ústavný súd pritom výslovne konštatoval, že odôvodnenie rozsudku najvyššieho súdu je podľa jeho názoru výslovne dostatočné a zrozumiteľné. Kasačný súd z uvedeného dôvodu návrh žalobcu na prerušenie konania s poukazom na to, že na ústavnom súde bola podaná aj iná (ďalšia) ústavná sťažnosť v obdobnej právnej veci, nevyhodnotil ako dôvodný. Navyše, žalobca, hoci je v konaní kvalifikovane právne zastúpený, nešpecifikoval a ani bližšie nevysvetlil, pre ktoré skutočnosti a v akom kontexte sa domnieva, že napriek argumentom uvedeným v predchádzajúcom bode odôvodnenia, je potrebné vyčakať aj na rozhodnutie ústavného súdu o ústavnej sťažnosti s evidenčným číslom Rvp 1630/2021.

33. Z dôvodov uvedených vyššie kasačný súd kasačnú sťažnosť žalobcu ako nedôvodnú postupom podľa ustanovenia § 461 SSP zamietol.

34. O náhrade trov kasačného konania rozhodol kasačný súd tak, že žalobcovi (sťažovateľovi), ktorý v tomto konaní nemal úspech, ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 ods. 1 SSP) a žalovanej ich nepriznal, lebo to nemožno spravodlivo požadovať (§ 467 ods. 1 SSP v spojení s § 168 SSP).

35. Toto rozhodnutie prijal najvyšší správny súd v senáte jednomyseľne - pomerom hlasov 3 : 0 (§ 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.